

beo. Hoc tantum attentos lectores rogatos velim, quotumquemque haec verba μετ' ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν intellexisse existiment; ne putemus Athenienses e ludo litterario talia statim recordatos fuisse: notum est quam turpiter veteres ipsi antiquitatem suam ignoraverint. Consimile vitium supra indicavi § 7.

Paucis omnino orator perorat. Sunt ista quidem neque eleganter dicta neque apte, sed sermonis vitia non observavi. His igitur subsistere possum, non detractaturus certamen, ubi opus erit. Interea equidem orationem spuriam habebo.

Harlemi, d. XXI. m. Nov. MDCCCLIII.

S. A. NABER.

B L A D V U L L I N G.

ARISTOPHANES zegt in den *Vrede*, vs. 355 vlg. (DINDORF):

ἤδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς ἐκφυγῶν τὴν ἀσπίδα.

Ik verheug mij nu de oorlog geëindigd is, nu ik het schild ben ontvlugt, meer dan na het afstroopen der oude slangenhuid. Opdat men γῆρας juist versta, voegt de *scholiast* er nog bij: ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄφειων.

Maar de gedachte is niet zuiver. Het koor kan het schild ontkomen, maar niet zijne slangenhuid afstroopen, zoo als de dichter schijnt te zeggen, door ἐκφυγῶν en ἐκδύς op hetzelfde onderwerp ἐγὼ te doen zien. De slangenhuid afstroopen kan alleen . . . eene slang, en de lezer verwacht: ik verheug mij nu ik vrij van het schild ben, zoo als eene slang zich verheugt zoodra ze vrij is van haar γῆρας, hare oude huid.

Schoon dus de verandering zeer gewaagd is, kwam het bij mij op of ARISTOPHANES kon geschreven hebben:

μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς ὄφεις, ἐγὼ τὴν ἀσπίδα.

Wel is waar kan men niet letterlijk zeggen ἐκδύναι τὴν ἀσπίδα, *het schild uittrekken*, maar alleen schertsender wijs, door de rhetorische figuur, die men, geloof ik, een *zeugma* noemt. Maar dit zal wel geene overwegende zwaarigheid zijn; men neme dus dezen inval voor 't geen hij waard is.

L., 7 Dec. 1853.

E. J. K.